

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2249/2025
15.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Стевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 990/25 од 19.03.2025. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **УКИДА** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 990/25 од 19.03.2025. године и предмет **ВРАЋА** другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2976/24 од 21.11.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати укупно 2.023.524,49 динара на име накнаде штете за изосталу зараду и новчану накнаду за период од 01.11.2019. године до 31.10.2022. године и то по основу неисплаћене зараде износ од 1.663.524,49 динара са законском затезном каматом почев од доспећа сваке појединачне накнаде зараде па до исплате и по основу новчане накнаде износ од 360.000,00 динара са законском затезном каматом почев од доспећа сваке појединачне накнаде па до исплате, ближе назначене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, на име неуплаћених доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, уплати укупан износ од 542.776,94 динара и то 316.619,86 динара на рачун Фонда ПИО на терет запосленог и 226.157,08 динара на рачун Фонда ПИО на терет послодавца за период од 01.11.2019. до 31.10.2022. године на тужиочево име. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 286.361,00 динар, док је ставом четвртим изреке, одбијен захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 990/25 од 19.03.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и одбијени су као неосновани тужбени захтеви којима је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете за изосталу зараду и новчану накнаду за период од 01.11.2019. године до 31.10.2022. године исплати укупно 2.023.524,49

динара и то: по основу неисплаћене зараде износ од 1.663.524,49 динара са законском затезном каматом и по основу новчане накнаде износ од 360.000,00 динара са законском затезном каматом, почев од доспећа сваке појединачне накнаде па до исплате, као и да на рачун Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање на име неуплаћених доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца уплати укупан износ од 542.776,94 динара и то 316.619,86 динара на рачун Фонда ПИО на терет запосленог и 226.157,08 динара на рачун Фонда ПИО на терет послодавца, за период од 01.11.2019. до 31.10.2022. године на тужиочево име. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати 33.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене од 2009. године на радном месту полицијски службеник. Радни однос засновао је након што се јавио у Полицијску управу за Косово и Метохију, која је смештена у згради „Неопланте“ у Краљеву, где је потписао решење о заснивању радног односа. Том приликом решење му није уручено из безбедносних разлога, с обзиром да је дужност обављао на територији КиМ. Првих шест месеци плату је примао на руке у Краљеву, а након тога преко текућег рачуна у „Комерцијалној банци“. Након јуна 2013. године, тужена му је обуставила исплату плате, као и накнаде тзв. „косовског додатка“ без икакве одлуке, а није му достављено ни решење о престанку радног односа иако је био одјављен са осигурања код Фонда ПИО са 31.05.2013. године. Радно место му је било у Звечану у северном делу у некадашњој згради МУП-а, а после тога у згради Косовске полицијске службе. Досуђени износи представљају износе плате и накнаде за „косовски додаток“ које би тужилац остварио у периоду од јуна 2013. године закључно са октобром 2022. године, а висина је утврђена на основу резултата вештачења од стране вештака економско-финансијске струке, на које тужена није имала примедбе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац у утуженом периоду и даље био радно ангажован код тужене и обављао фактички рад, да му радни однос код тужене није престао на законом прописан начин (јер тужена није доказала да је донела одлуку о престанку радног односа тужиоца), те да је незаконито поступање тужене у спорном периоду основ одговорности за штету коју тужилац трпи у висини изгубљене зараде и неисплаћене новчане накнаде „косовског додатка“.

Супротно наведеним разлозима, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, сматрајући да тужиоцу наведене накнаде не

припадају јер у току поступка није доказао да је наставио рад код тужене и након јуна 2013. године, односно да је обављао фактички рад за тужену у спорном периоду. Према ставу другостепеног суда наводе о фактичком раду тужиоца у утуженом периоду (у чему се састојао такав рад, коме је подносио извештај о раду и слично), не садржи ни исказ тужиоца дат приликом саслушања у својству парничне странке, нити је на ту околност он предложио саслушање сведока, а што тужбени захтев чини неоснованим.

По оцени Врховног суда, основано се ревизијом тужиоца указује да је у поступку пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка која је од утицаја на доношење законите и правилне одлуке. Наиме, пред првостепеним судом је спроведен доказни поступак и закључак да је тужилац у спорном периоду наставио да обавља фактички рад, за потребе тужене, првостепени суд је извео оценом изведених доказа, прихватајући исказ тужиоца саслушаног у својству странке као сагласан са осталим изведеним доказима. Тужилац се у исказу изјашњавао о врсти послова које је обављао и лицима (надређеним) којима је достављао извештаје. Међутим, другостепени суд је своју одлуку, засновао на другачијој оцени изведених доказа и примени правила о терету доказивања, због чега је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев.

На тај начин, доношењем побијане пресуде, другостепени суд је оценио изведене доказе и утврдио другачије чињенично стање од оног које је утврдио првостепени суд и то без отварања расправе чиме је учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 394. став 4. и 383. став 3. и 4. Закона о парничном поступку.

Из изложеног, применом члана 415. став 1. ЗПП, другостепена пресуда је укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби тужене. Укинута је и одлука о трошковима јер зависи од коначног исхода спора.

У поновном поступку, другостепени суд ће отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка на коју је указано овим решењем, и донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић